

PRESENCIA

Núm. 2035. ■ Del 25 de febrer al 3 de març del 2011. ■ Any XLVI. www.presencia.cat

VEÏNS

Les noves lluites del moviment veïnal

Gosta Esping-Andersen. Aquest sociòleg especialista en l'estat del benestar repassa els canvis que viu la societat actual.

Vides sonores. Tenir pèrdua auditiva no limita necessàriament la vida de les persones.

Oscar 2011. Realitat contra ficció, passat contra futur, classicisme contra nous llenguatges, en els premis més esperats.

Lluita veïnal

Els van unir les mancances als nous barris nascuts amb la immigració. Però van anar més enllà. Els veïns tenen encara la paraula

MERCÈ MIRALLES

« Veïns de Pomar: hem de negar-nos a pagar les 300 pessetes que, amb el pretext de fer el manteniment dels jardins i el manteniment del *bon estat* de la barriada, volen imposar-nos. La nostra unitat en la negativa ha de ser la resposta als plans de les autoritats franquistes, responsables de l'encariment insuportable del cost de la vida, que intenten agreujar-nos amb l'augment del lloguer de la forma més descarada i arbitrària. En lloc de dotar-nos de prou col·legis gratuïts, de llars d'infants, que permetin que els nostres fills estiguin recollits –mentre les nostres dones han de treballar per aportar un ajut a tantes necessitats familiars. NO PAGUEU les 300 pessetes, QUE BONA FALTA ENS FAN PER PODER VIURE. UNITS VENCEREM!! Setembre de 1970. Un grup de veïns». (Escrit en castellà en el text original)

Dos cartells de les assemblees de les AV que mostren dues etapes: la de la protesta i la de la proposta. /ARXIU CONFAVC

Pomar és un barri de Badalona, la ciutat on van veure la llum les dues primeres associacions de veïns de l'Estat: Lloreda i la Pau. Per sobre d'aquest paper que sembla cremar amb la indignació dels que l'han escrit, han passat 41 anys de lluita. El full volant crida a la insubmissió, i ho fa el 1970, cinc anys abans de la mort del dictador.

Hi ha continuïtat. Del 1970 al barri de Pomar passem a una convocatòria de fa quatre dies, al barri del Carmel de Barcelona, feta per l'associació de veïns. Un fragment: «Endesa i Fenosa celebren la pujada de preus de l'11%. Passarem de l'empenyada als fets. Apagada general el dia 15 de febrer». (En castellà en el text original)

El moviment veïnal actual es va formar emparat per la segona llei d'associacions espanyola, del 1964. La primera va ser del 1887. Es va covar, però, als cinquanta, i algunes entitats pione-

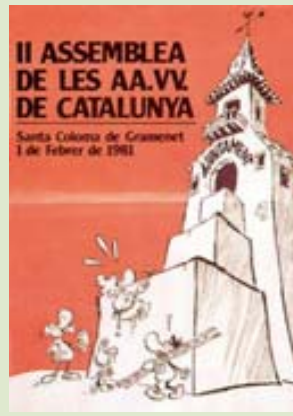
Mobilitzacions al Turó de la Peira. Parlar del Turó de la Peira és parlar d'aluminosi. Un estudi del 1991 xifrava en 87.000 els pisos afectats a Catalunya. / FAVB

res, com les que hem dit de Lloreça i la Pau, s'oficialitzen a finals d'aquesta dècada. La proliferació d'entitats veïnals, que fa eclòsió definitivament als setanta, no deixa de sorprendre, en el context de dictadura que es vivia; no s'hi insistirà mai prou. Als cinquanta, l'aixopluc els va venir de l'entorn cristià, de les parròquies que es van fent, dels primers centres socials. Un paraigua bo per a les entitats veïnals, i bo per a d'altres expressions de lluita antifranquista.

La gènesi: els barris

Què fa germinar les entitats veïnals? Les condicions de vida dels barris que, de manera càdica, s'han anat fent al voltant dels grans nuclis que han atret mà d'obra. Aquesta immigració no ha trobat habitatge i ha acabat vivint en barraques, després en habitatges d'autoconstrucció, després en blocs de pisos fruit de la iniciativa privada... Però des de l'inici, sense condicions. Barcelona i les poblacions del voltant en són un bon exemple, encara que no l'únic. Els primers esforços veïnals es van concentrar a dotar-se de serveis: llum, clavegueres, recollida d'escombraries, escoles, dispensaris... Més tard, a mesura que hi ha menys por al règim autoritari dels ajuntaments franquistes, el to de les entitats anirà més carregat. De la inquietud per l'assistència i la gestió es va passant a la reivindicació. Es reclama la participació de tots, que ningú no es quedi a casa. En el llibre *Els moviments socials a la Catalunya contemporània* (2004), l'historiador Ricard Martínez signa el capítol *El moviment veïnal en el tardofranquisme i la transició: conflicte, identitat obrera i valors alternatius*. Allí recull un fragment d'un text de 1969, publicat a *Centro Cultural Torre Romeu*, de Sabadell. L'article es titula *Una obra de tot el barri. Les clavegueres*. «Tots units hem sabut defensar-nos i hem sabut reaccionar en els moments que havíem de fer-ho. Amb la llei a la mà ens hem enfrontat a tots. En

Com accedir als ajuntaments i participar en allò que afecta el veïnatge, i el convenciment que la unió fa la força, són dues idees plasmades en els cartells. En cada moment històric, les associacions posen diferents accents a les crides. /ARXIU CONFAVC

honor a la veritat, hi ha hagut homes que han anat al davant en els moments difícils. En aquests homes, precisament, havíem depositat la nostra confiança. Per això aquells que representaven les associacions del barri, Cooperativa d'Habitatges, Asociación de Cabezas de Familia, Alcalde del barri i el nostre Centre Cultural, han sabut actuar, naturalment amb el nostre suport demostrat en les diferents assemblees de barri que s'han anat celebrant. [...] És així com hem d'anar aconseguint les nostres millores. Així ha estat i així és la nostra història. La unió i la solidaritat és la força que aplanarà totes les dificultats». (En castellà en el text original)

A finals dels seixanta i principis dels setanta, el to reivindicatiu puja més. Conviuen, i s'hi fan vincles, amb altres formes organitzatives que apareixen, comissions de barri, relacionades amb Bandera Roja, PSUC... Hi ha una convivència i coincidència entre moviment veïnal i moviment obrer. Coincideixen en el territori del barri, el comparteixen, així com les reivindicacions.

Fa vergonya!

Recentment, la Confavc, Confederació d'Associacions Veïnals de Catalunya (www.confavc.org), ha fet una important aportació a la recerca sobre el moviment veïnal, en impulsar el llibre *Construint la ciutat democràtica. El moviment veïnal durant el tardofranquisme i la transició* (2010). Se n'han encarregat investigadors del Centre d'Estudis sobre les Èpoques Franquista i Democràtica (Cefid-UAB). Per comprovar la radicalitat d'alguns discursos –que veïen la llum gràcies a revistes com *Quatre Cantons*, emparada en la parròquia de Santa Maria del Taulat, del Poblenou, o *Gramma*, a Santa Coloma de Gramenet–, es pot citar l'aparegut al *Boletín Informativo del Sector Nord-este*, el 1968. Les Comissions Obreres Juvenils de Nou Barris parlaven d'uns tramvies que s'havien instal·lat

per fer-los servir d'escola: «Cada vegada que mirem aquests dotze tramvies que ens van *concedir provisionalment*, com a escoles per als nostres nens, se sent vergonya... odi... i una ràbia incontenibles. [...] Fins quan haurem d'aguantar que se'n riguin de nosaltres? Companys!, això és el sistema capitalista. L'explotació no s'acaba a la fàbrica. Als barris obrers ens trobem sotmesos a d'altres formes d'explotació. Tots ho sabem, Sarrià per als burgesos; aquests que ens espremen a la seva empresa i que engreixen el seu compte corrent gràcies al nostre treball; per a nosaltres, *Torre Baró*, unes cases, més ben dit: unes barraques, sense aigua corrent, fetes de qualsevol manera». (En castellà en el text original)

Com explica un d'aquests investigadors del Cefid-UAB, l'historiador Ricard Martínez, abans citat, hi ha una forja de valors, d'identitat, de pertinença al barri. En les avantguardes dels moviments, en el motor, hi ha una dura crítica anticapitalista, a cops inspirada pel cristianisme, altres vegades pel marxisme. És difícil, segur, per a les generacions actuals, ser-ne conscients, d'això. «Actualment, hi ha una hegemonia ideològica neoliberal i conservadora molt forta que condiona la nostra mirada cap al passat. Hem oblidat l'ambient de crítica al capitalisme, a tot arreu, als diaris, al carrer, a les mobilitzacions veïnals, i no relacionada amb unes sigles polítiques. Era l'època del Concili Vaticà II, i si et llegeixes el text de la *Populorum progressio* (el desenvolupament, l'avenç, dels pobles) és impactant... Hi ha textos de Pau VI i Joan XXIII que són incendiaris». Com per exemple, quan es posa per davant de la propietat privada el dret de tothom a disposar de mitjans de subsistència i progrés. Hi ha tot de gent jove que no ha viscut la guerra, que no té por, que es radicalitza. Tot plegat, aquest esperit, «correspon a bona part dels nuclis principals del moviment veïnal. El movi-

ment sorgeix primer en els barris obrers, més tard sí que serà interclassista. Hi ha anticapitalisme, més d'arrel cristiana si estava vinculat a la parròquia, o més marxista, quan es tractava de les Comissions de Barri, vinculades a forces d'esquerra, Bandera Roja, el PSUC...»

Estem parlant d'un moment en què ja no solament importa que al carrer hi hagi un fanal, sinó que es pensa en un model de ciutat alternatiu, elaborat. I no es pot callar, tota aquesta gent. En el llibre es recull la dada que al 1975, a Sabadell, amb una població de 180.000 habitants, podia haver-hi unes 10.000 persones associades al moviment veïnal. Si s'hi solia associar una persona per casa... De quants n'estem parlant, en realitat?

Es recullen firmes, es va als plens, hi ha manifestacions, ocupacions d'espais. Es mantenen, però, en la legalitat. Es fa un exercici de democràcia, a través de diverses formes assembleàries de presa de decisions, també amb les comissions que s'han d'encarregar de seguir el compliment dels acords a què s'arriba amb les autoritats o els privats. Solidaritat, drets, exercici de llibertats; d'això, s'està parlant. I els barris, a més a més, poden comptar amb el suport de professionals que, sense pertànyer-hi, aporten els seus coneixements: advocats, arquitectes, periodistes...

La crisi

Arriba la mort de Franco, la transició, i l'abril de 1979, els primers ajuntaments democràtics. Guanyen les esquerres, que porten una càrrega d'inspiració que els ve del moviment veïnal. D'ell van marxar dirigents que passarien a fer carrera política. Hi ha la sensació que les associacions de veïns ja no són necessàries, fins i tot que han d'estar callades per

Pisos i més pisos. Els de dalt són al sud-oest del Besòs. L'origen? Situacions com la que es veu a sota: infrahabitatge, barraquisme, coves ocupades. / ARXIU CONFAVC/MUSEU DE BADALONA. FONTS I FOTÒGRAF JOSEP CORTINAS

Si units, mai vençuts

«*Vecinos unidos, jamás serán vencidos*». Se'ns va tornar a recordar amb una exposició sobre el moviment veïnal al llarg de 40 anys. Llegiu *Carrer*, número 114, al web de la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona, www.fav.cat, i a www.memoriaveinal.org. A la transició hi havia una victòria veïnal cada mes; en democràcia, dues cada any.

Fora, Porcioles

A *Construint la ciutat democràtica* (Icaria, 2010), diu Miquel Caminal: «Temps de dictadura, quan veïns d'uns barris encara sense nom, lluitaven pels seus drets [...]. La rebel·lió veïnal va posar fre al pla parcial Torre Baró-Vallbona-Trinitat, després d'ocupar l'Ajuntament amb pancartes, l'11 de maig de 1973. L'endemà, l'alcalde Porcioles va ser destituït».

donar marge que la democràcia desenvolupi els seus projectes. Amb tot, s'esperava més, d'aquesta democràcia. Hi ha desorientació i desencís. Ricard Martínez qualifica de «travessa en el desert» el període que va viure el moviment veïnal als vuitanta.

El març de 2005 es va fer l'exposició *De la protesta... a la proposta: el moviment veïnal a Catalunya*, organitzada per la Confavc. Es feia ressò de la crisi que van passar, però també d'altres motius per a l'esperança, com l'inici de les trobades: Manresa, 1979, I Trobada d'AV de Catalunya; Santa Coloma de Gramenet, 1981, II Trobada; Badalona, 1982, III Trobada. I el 1988 neix la Confavc. Es va fer la travessa pel desert.

Les entitats veïnals són prop de 3.000, a Catalunya. Van treballant, i no solament col·laborant a muntar les festes del barri.

Participar, què és?

Actualment, què vol dir *participació ciutadana*, per a les administracions? «Una participació que no és activa, que no és executiva, a l'hora de valorar si et sembla bé o no un projecte... Volen que la participació sigui una mera presentació, informació, dels projectes, sense una demanda d'aportacions per part de la ciutadania. Ja em diràs...» Ho explica el president de la Confavc, Joan Martínez. Fóra perfecte per al poder, explica, que el moviment veïnal estigués «adormit», poder controlar-lo. Però el moviment veïnal ha de remoure els polítics: «Vas dir allò, t'hi vas comprometre. Si no ho has fet, digues per què, i nosaltres ho entendrem. O no'» De fet, hauríem d'alegrarnos que els polítics puguin tenir interès a controlar els veïns: és una manera de reconèixer la capacitat d'acció, la força. «L'administració s'estimaria més que ens dediquéssim a una altra cosa, a

L'abocador del Parc de les Planes (l'Hospitalet de Llobregat). A sota, pis amb aluminosi. Al costat, l'AV de Badia i les reivindicacions sobre el dret a l'habitatge. / ARXIU CONFVAVC

Per l'harmonia veïnal

Ho van dient uns i altres: cohesió, cohesió. Per exemple, Carme Carrió (AV de les Escodines, Manresa). Fa un any va entrar a la junta de la Confavc. Les Escodines, amb uns 6.000 habitants, és el barri més antic, «amb una forta càrrega de les noves ciutadanes». És important, explica, «intentar acostar la diversitat de col·lectius, fer una política d'integració».

Dificultats que reneixen

Julio Molina, de l'AV la Pau, i secretari de la Confavc, va escriure, el 1994, *La Pau, història d'un barri*: «Els que avui s'escandalitzen en comprovar al nostre barri que algunes cases acullen desenes de persones immigrants, sobretot del Marroc, és que no han conegut, o han oblidat, que aquesta trista experiència es va viure al barri a finals dels cinquanta».

preparar festes».

«El moviment veïnal té un paper important en la gestió de la cosa pública. No es tracta només de fer control de les actuacions. Es tracta de conscienciar, de fer entendre que a vegades s'ha de deixar de guanyar diners de manera immediata per seguir-los guanyant més endavant. Que si es fa una edificació i part dels guanys es destinen a arreglar un parc, això, a la llarga, serà bo».

Les entitats veïnals tenen molt a dir quant a l'economia social, a vegades assumint tasques de forma cooperativa. «Podem administrar projectes importants, sense que això impliqui suplantar l'administració. Per això cal formació, doncs, per poder discutir aquests conflictes, perquè quan tens la raó i estàs preparat, no hi ha polític que et tombi! Per sobre de tot, el que volem és que el nostre barri sigui el millor lloc per viure».

I què passa amb els suposats conflictes veïnals de què es parla en els mitjans arran de la immigració? I diu Martínez: «Davant de situacions difícils, com la crisi, hi ha la possibilitat d'enfrontar-les o bé donar la culpa a un altre. Et desfogues: 'M'he quedat a l'atur, però resulta que el del costat està treballant, i és immigrant...' Si a sobre ve algú, algun polític, i t'ho diu... Això ha passat en entorns obrers, per exemple a Badalona». I insisteix: «La formació dels líders veïnals és molt important».

El moviment veïnal fa política. És obvi, vol intervenir en la cosa pública. Una altra cosa és la *instrumentalització* política. Les relacions amb el poder a vegades són agres, també hi ha el perill del clientelisme. En aquest sentit, Martínez apunta: «S'ha de tenir clar, per exemple, que les subvencions que es reben són un dret, no són un 'a canvi de...' No hem de tenir por de les subvencions». I Julio Molina, secreta-

Fernando González, al Carmel; a les mans, una crida a la protesta contra Endesa./ R.RAMOS

Memòria viva en actiu

M.M.
Es calcula que de 1915 a 1935 van arribar a Barcelona 400.000 persones; als quaranta, 200.000, i entre 1950 i 1975, mig milió de treballadors i les seves famílies. Tres onades migratòries.

Fernando González les ha vist de tots colors. La seva família, d'Andalusia, va ser una de les que va assentar-se a Barcelona, i va conèixer de prop el barraquisme, al Carmel. És un líder veïnal històric. El seu pare, un home autodidacte interessat per la cultura, molt llegit, amb inquietuds polítiques, republicà –que va pagar amb presó, pallisses i treballant al Valle de los Caídos–, va ser un referent. Es declara comunista, cap problema. De la mateixa manera que creu que el diàleg, basat en el sentit comú i el raonament, pot ser motor de canvi. Han passat els

anys, i no hi ha desànim en el seu discurs. González és president de l'AV del Carmel.

En la clandestinitat, va començar a ser militant de Comissions Obreres, del PSUC i a estar a l'associació de veïns. De fet, va ser el primer president de l'AV; té el carnet número 14. L'entitat «es va coure en un centre social». D'aquest centre va arribar a ser expulsat per les vinculacions polítiques.

Escriure fulls volants a mà amb paper de calc, recollir donatius per a un company detingut... «T'anaves assabentant de coses i cada dia et comprometies més». Ha recollit firmes, ha ocupat locals per tenir una escola. Ha viscut les millores al barri, i també la paralització en temps ja de democràcia, fins a la represa de l'activitat. «Quan vam començar, el que teníem entre mans era l'arranjament dels carrers sense asfaltar, les

escoles... Estava tot per fer. S'havia de remoure cel i terra!» No hi ha moguda del barri que no hagi conegut de primera mà. «En tot he estat posat sense afany de protagonisme. S'ha de voler fer feina, i en segons quins casos corres riscos que has d'assumir. Com a la tanca de l'escola Tramuntana; era president de l'associació de pares... Va ser el 1965».

«I amb la democràcia... Aquí ens vam equivocar... No hem estat capaços de rectificar. Però bé, almenys encara estic lluitant. Amb els ajuntaments d'esquerres molts van deixar el moviment associatiu, per dedicar-se a la política. Deien que ja no fèiem falta, que des de l'Ajuntament s'arreglaria tot, i no va ser així, ni ho serà. Usen el moviment veïnal per demanar vots. Seguim lluitant, però».

Se n'hauria de fer un llibre.

Fent història: una manifestació contra el rebut de l'aigua. Aquesta campanya va durar del 1991 al 1999. A sota, una protesta recent, per la llum. / ARXIU CONFAVC/ O. DURAN

L'èxit: el rebut de l'aigua

La campanya pel rebut de l'aigua va portar més de 80.000 famílies de l'àrea metropolitana de Barcelona a fer objecció fiscal. El moviment veïnal va donar-hi impuls des del 1991. Es reivindicava l'eliminació del rebut de totes les taxes i impostos que no tenien res a veure amb el cicle hidràulic. Es va allargar la lluita fins a l'acord, assolit el 1999.

I ara, la llum

«Tenim raó!». El 27 de gener, més de 150 persones vinculades a les associacions veïnals i federacions veïnals de Catalunya i a la Confavc, es van concentrar a la seu d'Endesa a Barcelona. Xiulets, pancartes, traques. No els va rebre ningú. I l'endemà, un autocar va marxar a Madrid per unir-se a la protesta convocada allí.

ri de la Confavc, afegeix: «Amb el poder hi ha èpoques que les relacions són millors i èpoques que són pitjors. També depèn del polític de torn, de la seva capacitat de diàleg... Els polítics volen controlar. El problema és que –en general, no pas tots–, tenen mal entesa la participació ciutadana, que no és inundar-nos d'informació. I sobre la politització... Una cosa és estar polititzats, perquè intervenim en la política, i una altra és deixar-te manipular. Jo milito en una opció política, però si no ho fan bé, canya!» Molina ha estat dos cops regidor a l'Ajuntament de Badalona i diu tenir-ho clar: «No vull ser-ho més. Al moviment veïnal hi estic còmode i he après molt: un partit genera uns acords que tothom ha d'acceptar; l'associació és molt plural. No s'ha reconegut mai, però mires una confederació o una federació d'associacions de veïns i veus que no hi ha disciplina de partit. Les associacions tenen els seus estatuts i assumeixen els acords si volen! Tenir aquesta capacitat de posar d'acord tothom és increïble, i es va posar de manifest a la campanya de l'aigua».

On som ara?

Són vius, encara que, com diuen des del mateix moviment veïnal, s'ha passat de la protesta a la proposta... «Hem estat capaços de passar de la protesta a la proposta, s'ha acabat protestar i no tenir alternatives raonades. Hem evolucionat. Les AV no som entitats dedicades específicament a la reivindicació. Sense perdre aquesta essència, ara també generem serveis i activitats per als veïns». Parla Julio Molina.

Els noranta van portar les entitats veïnals a una batalla sense quarter: el rebut de l'aigua. Una mobilització que és, diuen, la més important des de la transició. L'acció popular, que va durar anys, va aconseguir canviar dues lleis, a escala autonòmica i central. Una protesta molt organitzada i molt costosa.

Ara tenen en el punt de mira

altres temes, com les tarifes elèctriques, que en dos anys han pujat el 31%. A la pàgina de la Confavc es pot llegir el document *El mercat de l'electricitat: actualitat i futur*. Se'ls presenta una lluita complexa, ja que, explica Joan Martínez, «la mateixa administració els dona suport. Però si les elèctriques administren un bé públic, tens l'opció de fer-ne un control des de l'administració!». «És escandalosa, la xifra dels beneficis. Ens enreden».

La renovació

«Renovació? Per desgràcia, molt poca. Però no em preocupa si hi ha altres entitats diferents fent feina. Es fan coses, i les entitats veïnals no som els únics. D'altra banda, també es pot tenir la sensació que fa anys érem molts els que estàvem implicats en el moviment veïnal, però tampoc no érem tants. Ara, està clar que el comportament dels polítics ens dóna la raó: hem de seguir lluitant!», diu Joan Martínez.

«Ho veiem clar», insisteix Molina, «s'ha de treballar en xarxa, el barri no és patrimoni exclusiu». Hi ha casal de joves, grups de dones... «No s'han de malbaratar esforços i sí donar suport als altres. Les AV segueixen tenint un paper dirigent, però no estem soles!»

És urgent despertar. «Potser és que hem perdut aquella solidaritat, aquell veïnatge en què no hi havia portes tancades», reflexiona Martínez. La crisi generalitzada fa més urgent que mai que els veïns despertin la solidaritat envers els més propers. «S'apadrina un nen amb un donatiu, i està molt bé. Però als barris, al costat nostre, hi ha situacions de pobresa extrema i això, qui ho detecta més fàcilment, és la gent del barri». Si el veí ha de conèixer el veí, no podran perdre de vista mai l'urbanisme, l'espai públic, ni els esforços per engrescar... Casa teva comença al carrer.

Gala Pin a la porta del local que serveix per a les trobades de l'AV l'Òstia, de la Barceloneta. / R.R

Els aires de joventut

M.M. Carme Carrió (AV de les Escodines, Manresa) ho diu ben clar: «Fa falta gent jove. Cal que no es facin taps a les entitats i que hi hagi una organització més horitzontal, més transparent i més transversal». Jesús Nieto, president de la FAVM, Federació d'Associacions Veïnals de Mataró, fa la mateixa crida: «Necessitem obrir-nos, que entrin visions, aires, maneres de fer nous. Penso en els moviments socials alternatius...» Una resposta a aquest desig poden ser joves com la Gala Pin, de l'associació de veïns l'Òstia, de la Barceloneta. Prové del món ocupa, que cal mirar sense estigmatitzacions.

La trobem en una reunió de veïns, repassant com estan les accions en els diferents fronts oberts. L'obtenció de l'edifici del Segle XX per a la Barcelo-

neta, la reordenació del barri, la mobilitat de la gent gran sense ascensors, el turisme...

«Vaig venir de València perquè m'agradava molt el departament de Filosofia del Lenguatge de la UB. Estava a la *uni* i vaig conèixer la gent del col·lectiu Miles de Viviendas, que treballava molt en el tema de la precarització de la vida... Va sortir de les mobilitzacions contra la guerra del 2003. M'agradava perquè tenien un discurs molt radical que no em semblava d'un anticapitalisme passat... Parlaven de model de ciutat, de com les condicions de vida es precaritzen no solament per les condicions laborals sinó també per l'habitatge. Al final parlaven d'anticapitalisme, però sense fer servir unes categories obsoletes». Després d'ocupar diversos espais, van acabar a la Barceloneta. Els interessos d'ells i els de

l'AV de l'Òstia van fer una conjunció. «Gent que coneix el barri molt exhaustivament, des de la visceralitat i la quotidianitat, els veïns; i gent que sabem de mecanismes, de com muntar una manifestació, de com arribar als mitjans... Les eines per a la reivindicació política». Els uns aprenen dels altres. I un dels trets que caracteritzen la feina és la transparència, tenir molt al dia els veïns.

«Una de les coses que m'agraden de l'associació és estar treballant amb la realitat contínuament. Per això em quedo al barri, me n'encanto, i m'encanta l'associació». El teixit social és riquíssim: «Els pisos són tan petits que el carrer és una prolongació de l'àmbit domèstic». Han aportat una mirada engrescadora: «La mobilització no serveix només per aconseguir fites, sinó que també és per disfrutar».